

[K. B. Andersen.]

dagsordensforslaget nævnte, og oppositionen har ikke i denne debat vist konstruktiv evne til at arbejde med dem. Denne debat har klart peget på regeringen og dens partier som ledende også i det fremtidige arbejde.

Erik Eriksen: Hvis det skulle knibe med at følge med for folk, der ikke rigtig forstår tingets forretningsgang, så forstår jeg det egentlig godt. Det er jo statsministerens åbningstale, der er til debat sammen med det dagsordensforslag, venstre og de konservative har stillet.

Hvad angår dette dagsordensforslag, fandt den højtærede statsminister det først lidt ejendommeligt, men føjede dog til, at han samtidig havde beundring for mine, altså Erik Eriksens, på én gang stærke ord og meget fynske stiltfærdighed. Det synes jeg i virkeligheden er en smuk karakteristik — og også en rigtig — så jeg er i stand til at takke for det. Jeg er blot ked af, at jeg ikke også kan takke på de to andre nævnte fynboers vegne, men det har jeg indtryk af at jeg ikke kan. Jeg vil dog ikke udelukke den mulighed, at der måske i den højtærede statsministers tilværelse har været situationer, hvor han notorisk holdt mere af mig end af de to andre.

Statsministeren sagde også, at han kendte mig så godt, at han vidste, at dagsordensforslagets formulering ikke var tilfældig, og det har den højtærede minister ret i. Vi har fra forslagsstillernes side været meget ængstelige for, at tilfældigheder skulle få lov til at råde. Personlig har jeg altid været ængstelig for tilfældigheder ikke mindst i politik. Der er såmænd ingen grund til at filosofere over ordenes jævnhed, for de er i al deres jævnhed ganske tydelige, disse dagsordensforslagets ord. Hvis jeg hørte rigtigt, var den højtærede statsminister inde på den tankegang, at et sådan dagsordensforslag ikke var noget værd, for det bragte ingen klarhed. Jo, det gør det nu alligevel. Bl. a. vil det bringe den politiske

klarhed, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og socialistisk folkeparti ikke vil være med til at løbe nogen risiko, bringe den nuværende regering i fare. Så kan den høje regering altså undvære Grønlandsministerens stemme.

Det ærede medlem hr. K. B. Andersen var i sine betragtninger inde på spørgsmålet om, hvorvidt venstre og de konservative nu efter et valg ville være tilstrækkelig mange. Det kan ingen jo vide noget om, men det ærede medlem havde nu adskillig mere grund til, synes jeg, at beskæftige sig med socialdemokratiets og det radikale partis forhold efter et valg. For jeg er da helt sikker på, at så er de to partier ikke nok.

Der er jo så mange spørgsmål, der forlanger svar. Nu er der imidlertid vist 11 eller 12 ministre, der har talt, og jeg fornærmer vel ikke nogen ved at sige, at vi er adskillige her i salen, der finder, at ikke alle ministertalerne var lige påkrævede; det er i hvert fald ganske ugørligt for en ordfører at skulle gå ind på alle mulige detaljer, efter at disse 11-12 ministre har talt. Det kan heller ikke være meningen, for det er jo åbningstalen, der ligger til grund for disse forhandlinger.

Jeg havde egentlig oprindelig i går tænkt, at jeg gerne ville svare på det ærede medlems spørgsmål om venstres program, men det må altså vente. Det er jo blevet en meget bred og vidtspændende debat, og den er svær at holde rede på. Den har egentlig, efterhånden som dagen skred frem, mere og mere fået præg af at være en finanslovdebat mere end en politisk debat, og jeg vil gentage, at jeg kan ikke komme ind på det hele.

Der er imidlertid sådan en ting, som at det ærede medlem hr. K. B. Andersen står her og taler om erhvervslivets gode arbejdsklima og slynger ud, at det er opstået ved, at regeringen gennemførte afskrivningsregler, som venstre stemte imod. Så skulle det ærede medlem have føjet til — for så behøvede jeg ikke at bruge tid til det — at det er rigtigt, at venstre stemte imod afskrivningsreglerne, dengang kapi-